

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 18ης Αυγούστου 1995 *

Στην υπόθεση T-146/95 R,

Giorgio Bernardi, πρώην υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Giancarlo Lattanzi, δικηγόρο Massa-Carrare (Ιταλία), με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την οικία του αιτούντος, 33, rue Godchaux,

αιτών,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους Ezio Perillo και Christian Pennera, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων με σκοπό να ανασταλεί η διαδικασία διορισμού του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και να δοθούν

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ορισμένες εντολές αναφορικά με τη μετέπειτα διεξαγωγή της εν λόγω διαδικασίας,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Ιουλίου 1995, ο αιτών άσκησε προσφυγή καταχωρισθείσα με τον αριθμό C-228/95, ζητώντας την ακύρωση ορισμένων πράξεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικών με την εκτέλεση του άρθρου 138 Ε της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (στο εξής: Συνθήκη ΕΚ), συγκεκριμένα δε του άρθρου 159 του εσωτερικού κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όπως τροποποιήθηκε στις 16 Μαΐου 1995, της «προσκήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων για τον διορισμό του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή» που δημοσιεύθηκε στις 23 Μαΐου 1995 (ΕΕ C 127, σ. 4, στο εξής: πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων), και των λοιπών συναφών και συνακολούθων πράξεων αναφορικά με τη διαδικασία εξετάσεως των αιτήσεων υποψηφιοτήτων για τη θέση του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, ειδικότερα δε του εγγράφου του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου της 15ης Ιουνίου 1995, και, κατά συνέπεια, την εκ νέου έναρξη, από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, της διαδικασίας διορισμού του Διαμεσολαβητή.
- 2 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυθημερόν, ο αιτών υπέβαλε, δυνάμει των άρθρων 186 της Συνθήκης ΕΚ και 83 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέ-

τρων, η οποία καταχωρίστηκε με τον αριθμό C-228/95 R, ζητώντας τη λήψη προσωρινών μέτρων, ήτοι να ανασταλεί η διαδικασία διορισμού του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και να δοθούν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο οι εξής εντολές: να περιέλθει σε γνώση όλων των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου η αίτηση υποψηφιότητας του αιτούντος, συνοδευόμενη από δικαιολογητικά έγγραφα, με αντίγραφα της κύριας προσφυγής και της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, μεταφρασμένα, ενδεχομένως, στις ένδεκα επίσημες γλώσσες· να ακουστεί ο αιτών πριν από την ψηφοφορία για τον διορισμό του Διαμεσολαβητή· τέλος, να αρχίσει να τρέχει εκ νέου, εφόσον παρίσταται ανάγκη, η προθεσμία υποβολής των υποψηφιοτήτων.

- 3 Με διάταξη της 11ης Ιουλίου 1995, το Δικαστήριο, διαπιστώνοντας ότι οι προσφυγές εμπίσπτουν στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, του διαβίβασε τις δύο υποθέσεις, δυνάμει του άρθρου 47 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου. Οι υποθέσεις πρωτοκολλήθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Ιουλίου 1995 με τους αριθμούς T-146/95 και T-146/95 R.
- 4 Το Κοινοβούλιο υπέβαλε τις παρατηρήσεις του αναφορικά με την υπό κρίση αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων στις 19 Ιουλίου 1995.
- 5 Πριν από την εξέταση του βασίμου της υπό κρίση αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, πρέπει να υπομνησθεί, εν συντομία, το πραγματικό πλαίσιο, όπως αυτό προκύπτει από τα υπομνήματα των διαδίκων, εντός του οποίου αυτή εντάσσεται.
- 6 Κατόπιν της δημιουργίας της θέσεως του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή με τα άρθρα 8 Δ και 138 Ε της Συνθήκης ΕΚ περί της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και τις αντίστοιχες διατάξεις των Συνθηκών ΕΚΑΧ και Ευρατόμ, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κίνησε, τον Ιούλιο του 1994, μια πρώτη διαδικασία για τον διορισμό του Διαμεσολαβητή. Η διαδικασία αυτή δεν ευδοκίμησε. Αφού τροποποίησε τους εφαρμοστέους κανόνες, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κίνησε νέα διαδικασία διορισμού μέσω προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων που δημοσιεύθηκε στις 23 Μαΐου 1995. Σύμφωνα με το άρθρο 159, όπως αυτό έχει τροποποιηθεί, του εσωτερικού κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και το άρθρον μόνον της προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων, οι υποψηφιοτήτες έπρεπε να υποστηριχθούν από 29 τουλάχιστον βουλευτές, υπηκόους δύο τουλάχιστον κρατών μελών, και να υποβληθούν στον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου πριν από τις 16 Ιουνίου 1995.

- 7 Με έγγραφο της 9ης Ιουνίου 1995 προς τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο αιτών υπέβαλε την υποψηφιότητά του για τη θέση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Η αίτηση αυτή δεν έφερε καμιά υπογραφή μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και συνοδεύταν από επιστολή με την οποία ο αιτών, αφού ανέφερε ότι είχε προσπαθήσει να επιτύχει την υποστήριξη των απαιτούμενων 29 ευρωβουλευτών, αμφισβητούσε το βάσιμο ενός τέτοιου όρου και ζητούσε από τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να διανεμίει την αίτησή του υποψηφιότητας στα μέλη του οργάνου αυτού προκειμένου να μπορέσουν αυτά να τον υποστηρίξουν.
- 8 Με έγγραφο της 15ης Ιουνίου 1995, ο Γενικός Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου πληροφόρησε τον αιτούντα ότι ναι μεν η αίτησή του υποψηφιότητας είχε πρωτοκολληθεί, πλην όμως αυτός δεν μπορούσε να παρέμβει στη διαδικασία διορισμού διανέμοντας την εν λόγω αίτηση στα μέλη του Κοινοβουλίου.
- 9 Την ίδια ημέρα, ο αιτών απέστειλε αντίγραφα της αιτήσεώς του υποψηφιότητας στους προέδρους των «πολιτικών ομάδων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου», ζητώντας τους να τα θέσουν σε κυκλοφορία μεταξύ των μελών των αντιστοιχών ομάδων τους προκειμένου να πληρωθεί ο αμφισβητούμενος όρος. Στην επιστολή αυτή ουδεμία εδόθη συνέχεια.
- 10 Στις 12 Ιουλίου 1995 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, συνελθόν εν ολομελεία, προέβη στην εκλογή του Διαμεσολαβητή.

Σκεπτικό

- 11 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως πρωτοβαθμίου δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου

1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο μπορεί, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.

- 12 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προβλέπει ότι οι αιτήσεις για τη λήψη των προσωρινών μέτρων που μνημονεύονται στα άρθρα 185 και 186 της Συνθήκης πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Τα ζητούμενα μέτρα πρέπει να είναι προσωρινού χαρακτήρα υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας (βλ. τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 23ης Νοεμβρίου 1994, T-356/94 R, Vecchi κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ., σ. I-A-805, σκέψη 11).

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 13 Αναφερόμενος στην κύρια προσφυγή του, ο αιτών επικαλείται την ύπαρξη *fumus boni juris* την οποία στηρίζει σε τέσσερις λόγους αντλούμενους, πρώτον, από την αναρμοδιότητα του υπαλλήλου ο οποίος «αποφάσισε» σχετικά με το παραδεκτό των αιτήσεων υποψηφιότητας· δεύτερον, από την παράβαση ουσιώδους τύπου, ιδίως λόγω της ανυπαρξίας μιας διάφανης και σαφούς διαδικασίας και, ειδικότερα, μιας συμφώνου προς τις κείμενες διατάξεις αποφάσεως σχετικά με το παραδεκτό των αιτήσεων υποψηφιότητας· τρίτον, από το ασυμβίβαστο του άρθρου 159 του εσωτερικού κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων προς τη Συνθήκη ΕΚ και τους κανόνες εφαρμογής της· και, τέλος, από κατάχρηση εξουσίας, υπό τη μορφή ιδίως της καταστρατηγήσεως διαδικασίας αποσκοπούσας στον αποκλεισμό των υποψηφιοτήτων των πολιτών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που διαθέτουν, στον μέγιστο δυνατό βαθμό, τις απαιτούμενες εγγυήσεις ανεξαρτησίας και ικανότητας.
- 14 Προκειμένου περί του επείγοντος χαρακτήρα του ζητουμένου μέτρου και του κινδύνου να υποστεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, ο αιτών επικαλείται τη σπουδαιότητα της φυσιολογίας του Μεσολαβητή, τον ιδιαίτερο κίνδυνο ότι η υιοθετηθείσα από το Κοινοβούλιο διαδικασία μπορεί να οδηγήσει σε πεπλανημένη επιλογή των υποψηφίων και την έλλειψη κοινοτικής νομολογίας επί του θέματος αυτού.

- 15 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο διατείνεται ότι η αίτηση λήψης ασφαλιστικών μέτρων του επιδόθηκε μόλις στις 18 Ιουλίου 1995, ενώ ο Διαμεσολαβητής είχε ήδη διορισθεί από τις 12 Ιουλίου. Ως εκ τούτου, το δικόγραφο της αιτήσεως λήψης ασφαλιστικών μέτρων, με το οποίο σκοπείται η αναστολή της διαδικασίας διορισμού του Διαμεσολαβητή, έχει καταστεί άνευ αντικειμένου και, επομένως, παρέρκει η έκδοση σχετικής αποφάσεως.

Η εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστηρίου

- 16 Καταρχάς, πρέπει να αντιμετωπιστεί ο ισχυρισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ότι η υπό κρίση αίτηση λήψης ασφαλιστικών μέτρων, δοθέντος ότι του επιδόθηκε έξι ημέρες μετά τον διορισμό του Διαμεσολαβητή, έχει καταστεί άνευ αντικειμένου.
- 17 Συναφώς, το δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστήριο, επισημαίνει ότι, όπως παραδέχεται ο ίδιος ο αιτών, το έγγραφο του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου με το οποίο πληροφορήθηκε ότι η γραμματεία δεν ήταν αρμόδια να θέσει σε κυκλοφορία την αίτησή του υποψηφιότητας μεταξύ των Ευρωβουλευτών, περιήλθε σε γνώση του στις 15 Ιουνίου 1995. Όμως, η προσφυγή και η αίτηση του Bernardi περιήλθαν στο Πρωτοδικείο, αρμόδιο για την εκδίκαση διαφορών μεταξύ ιδιωτών και κοινοτικών οργάνων δικαστήριο, μόλις στις 13 Ιουλίου 1995. Μια τέτοια καθυστέρηση πρέπει να καταλογισθεί στον αιτούντα ο οποίος, απευθύνοντας την προσφυγή του στο Δικαστήριο, παρέβη το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της προπαρατεθείσας αποφάσεως 88/591, της 24ης Οκτωβρίου 1988, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την προπαρατεθείσα απόφαση 93/350, της 8ης Ιουνίου 1993, και, επομένως, κατέστησε αναγκαία την εφαρμογή της διαδικασίας παραπομπής του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου.
- 18 Επιβάλλεται, ωστόσο, να υπομνησθεί ότι, όπως προβλέπει το άρθρο 159, παράγραφος 7, του εσωτερικού κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, η διαδικασία διορισμού και η ανάληψη καθηκόντων του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ολοκληρώνεται με την ορκωμοσία του διορισθέντος υποψηφίου ενώπιον του

Δικαστηρίου και ότι η πράξη αυτή δεν έχει εισέτι συντελεστεί. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η αίτηση αναστολής και λήψεως άλλων προσωρινών μέτρων, όπως αυτή υποβλήθηκε από τον αιτούντα, έχει καταστεί περιττή και, ως εκ τούτου, άνευ αντικειμένου. Κατά συνέπεια, πρέπει να εξετασθεί το αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση των ζητούμενων μέτρων.

- 19 Προκειμένου περί της προϋποθέσεως του επείγοντος, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστήριο οφείλει να εκτιμήσει το επείγον των ζητούμενων μέτρων εξετάζοντας αν η εκτέλεση των επιδικίων πράξεων, πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της ουσίας, είναι δυνατό να συνεπάγεται, για τον διάδικο που ζητεί τα μέτρα αυτά, ανεπανόρθωτες ζημιές, που δεν θα μπορούσαν να αποκατασταθούν έστω και αν η προσβαλλομένη απόφαση ακυρωνόταν από το Πρωτοδικείο. Εν πάση περιπτώσει, τα ζητούμενα μέτρα δεν πρέπει, παρά τον προσωρινό τους χαρακτήρα, να είναι δυσανάλογα προς το συμφέρον που έχει ο καθού διάδικος να εκτελεσθούν οι πράξεις του, και τούτο έστω και αν αυτές αποτελούν αντικείμενο ένδικης προσφυγής (βλ. την προπαρατεθείσα διάταξη Vecchi κατά Επιτροπής, I-A-253, σκέψη 17).
- 20 Στη συνέχεια, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια επίσης νομολογία, στον αιτούντα διάδικο εναπόκειται να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αναμείνει το πέρας της κύριας δίκης χωρίς να υποστεί τον κίνδυνο σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας (βλ. τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 16ης Φεβρουαρίου 1995, T-5/95 R, *Amicale des résidents du square d'Auvergne* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-255, σκέψη 15).
- 21 Εν προκειμένω επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως υπομνήστηκε στην ανωτέρω σκέψη 14, ο αιτών περιορίζεται στο να επικαλείται θεωρήσεις γενικής φύσεως σχετικά με τη θέση του Διαμεσολαβητή χωρίς να παραθέτει κανένα, προσιδιάζον στην περίπτωση του, στοιχείο ικανό να αποτελέσει αρχή αποδείξεως σχετικά με την ύπαρξη, ως προς αυτόν, κινδύνου σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας. Ειδικότερα, τίποτε δεν αποδεικνύει ότι το συμφέρον που θα είχε ο προ-

σφεύγων να μπορέσει να συμμετάσχει στη διαδικασία διορισμού του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή δεν μπορεί να προστατευθεί καταλλήλως στο πλαίσιο της εκτελέσεως μιας αποφάσεως με την οποία θα ακυρωνόταν, ενδεχομένως, η αμφισβητούμενη διαδικασία διορισμού.

- 22 Κατά τα λοιπά, επιβάλλεται η στάθμιση των υφισταμένων συμφερόντων και η επισήμανση του ότι ενδεχόμενη αναστολή της διαδικασίας διορισμού θα συνεπαγόταν, όσον αφορά τόσο το δημόσιο συμφέρον που υπηρετεί η δημιουργία της θέσεως του Διαμεσολαβητή όσο και την ανάληψη των καθηκόντων του πρώτου Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, ζημία που θα ήταν δυσανάλογη προς το ατομικό συμφέρον του αιτούντος προς ακύρωση της διαδικασίας αυτής, και μάλιστα ενώ έχει παρέλθει ένα και πλέον έτος από την κίνηση της προηγούμενης διαδικασίας διορισμού.
- 23 Υπό τις συνθήκες αυτές, και χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξετασθεί αν οι λόγοι και τα επιχειρήματα που προβάλλει ο αιτών προς στήριξη της αιτήσεώς του πιθανολογούν την ευδοκίμηση του αιτήματός του, πρέπει να συναχθεί ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση προσωρινών μέτρων και ότι, κατά συνέπεια, η αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 18 Αυγούστου 1995.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça